

satte dette Lovforslag herude, som et Bid-
 nesbyrd om, at han har villet sikre sig;
 han har villet sikre sig over for det andet
 Ting, over for de Stormløb, han maatte
 kunde vente fra flere Sider, og jeg haaber,
 at han ikke maa blive skuffet. Jeg haaber,
 at dette Ting vil behandle dette Lovforslag
 med en Besindighed og Langsomhed, som
 vil give Anledning til, at det bliver drøftet
 fra alle Sider, og at der ikke bliver noget
 Punkt i det, som ikke Offentligheden paa
 forskellig Maade har haft Beslighed til at
 høre sig om. Jeg ønsker netop, at dette
 Lovforslag skal være Genstand for en ind-
 gaaende saglig Behandling, og jeg vil ud-
 tale det oprigtige Ønske, at den saglige Be-
 handling her i Tinget ikke maa ende i Nar.
 Jeg tror netop, at dette Lovforslag trænger
 til en nøjere Overvejelse, til en Omtanke
 og Undersøgelse, som den menneskelige
 Hjerne ikke i Løbet af et Nar ved Siden af
 andre Forslag ganske let har Raad til at
 overkomme. Sagen er nemlig den, at jeg
 mener ikke, at dette Lovforslag, hvor det af-
 viger fra den nugældende Lovgivning egent-
 lig paa noget Punkt, har ramt det rigtige. Dette
 Lovforslag medtager en Ting, som jeg mener,
 der var al Anledning til at slaa ihjel, naar man
 overhovedet vil træffe Foranstaltninger til
 Fordel for Købstæderne. Det, jeg herved
 sigter til, er den saakaldte Omløberhandel,
 som dette Lovforslag vedblivende beskytter.
 Jeg gentager, at der er efter min Mening
 al Grund til at kvæle den paa en Gang;
 den har overlevet sig selv i enhver Hense-
 ende. Den var naturlig, den Gang Jærn-
 banerne ikke eksisterede; men efter at Jærn-
 banerne ere komne, efter at man næsten paa en-
 hver Jærnbanelinje i Landet kan tilfredsstille
 alle Menneskelivets Fornødenheder, naar de
 da ikke gaa ud over et vist borgerligt
 Minimum, er der virkelig aldeles ingen
 Grund til at opretholde Omløberhandel,
 det være sig med Landmandsprodukter eller
 med Husflidsgenstande. Jeg agter ikke saa
 højt de Frøagenter og Forhandlere af for-
 skellige Slags Stoffer, som rejse ud over
 Landet; og mindst af alt mener jeg, at det
 er rigtigt, at Lovforslaget gaar saa vidt, at
 det opretholder slikt paa det kooperatives,
 paa Foreningsvæsenets Betøftning; dette er
 en Uanstændighed. Det anser jeg aldeles
 ikke for at være et for stærkt Udtryk at

sige, at det er et uanstændigt Lovforslag.
 Men dertil skal jeg ikke indskrænke mig, jeg
 skal gaa videre, jeg skal gaa til Husfliden,
 og jeg har Grund til at udtale mig om
 Husfliden, fordi jeg kender den baade fra
 Hemmet og ogsaa juridisk. Og der er jeg
 kommen til det fuldkomne sikre Resultat, at
 ogsaa den Historie, vi have der, ganske har
 overlevet sig selv, at et Privilegium af
 denne Art i Virkeligheden ingen Steder har
 hjemme, og det blandt andet ogsaa af den
 Grund, at der er ikke mere det Menneske
 til, som kan stelne Husflid fra Fabrikdrift.
 Jeg tør sige — og jeg tror, at jeg i denne
 Henseende har nogen Erfaring, som jeg,
 hvis Stedet var til det, og hvis det ikke
 overgik, hvad man tør byde det høje Ting,
 skulde give dem nogle Eksempler fra — at
 fra et Alimentationslager aflægges der ikke
 saa mange falske Eder i nogen Sag som i
 Sager, der angaa Spørgsmaalet om ulovlig
 Næringsdrift og Husflid. Jeg tror at have
 Erfaring i den Henseende, og jeg tror at
 kunne dokumentere, hvad jeg siger. Jeg
 sigter ikke herved særlig til det subjektive
 men til det objektive, det, som kan bevises.
 Jeg ved, at Folk have staaet og bevidnet,
 at Tøjet var et Steds fra, og Dagen efter
 kunde det bevises, at det var et andet Steds
 fra. Folks Hæderlighed ligger slet ikke for,
 men det er Ting, som ere dokumentable.
 Jeg ved, at der er falden Højesteretsdom
 over Folk, som sidde med 2 Maskiner, som
 levere ganske det samme Tøj. Jeg er saa
 heldig, baade i Sverige og Danmark at have
 Brødre, som arbejde i denne Branche, og
 jeg har forelagt dem det Spørgsmaal, om
 nogen af dem tror at kunne adskille dette
 Tøj, men jeg har faaet det Svar, at det
 tør de ikke; det Ansvar tør man hverken af
 Hensyn til det evige eller af Hensyn til det
 timelige paatage sig. Deraf tør vel følge,
 at naar man endelig vil gøre noget, vilde
 det være til Fordel for de bosiddende og
 det absolut rigtigste at slaa Omløbervæsenet
 ihjel. Det er en Retning, hvori jeg mener,
 at Kommissionen, naar den vilde gøre
 noget, burde arbejde. Jeg synes, at Sam-
 færdselsmidlerne og Samvirkningsmidlerne
 mellem Menneskene indbyrdes eller For-
 eningslivet, om man saa vil, har antaget et
 saadant Omfang, at naar man vil gøre noget
 her, bør man ganske rolig slaa hele Omløber-